

Pravomoc soudu

Není v pravomoci Úřadu pro ochranu osobních údajů projednávat a rozhodovat žádosti subjektu údajů o nárocích na zajištění opatření k nápravě, pokud správce nebo zpracovatel provádí zpracování osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem (§ 21 zákona č. [101/2000](#) Sb.) a k nápravě způsobené nemateriální újmy a náhradu škody, přičemž zákon o ochraně osobních údajů svěřil tuto pravomoc soudům v občanském soudním řízení.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 30 Cdo 2233/2017-328, ze dne 26.2.2019)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce J. S., nar. XY, bytem v XY, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o 500 000 Kč s příslušenstvím, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu a uložení povinnosti odstranit informace, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 191/2015, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2016, č. j. 55 Co 180/2016-293, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2016, č. j. 55 Co 180/2016-293, se v rozsahu, v němž byl rozsudek soudu prvního stupně změněn tak, že se řízení zastavuje a věc postupuje Úřadu pro ochranu osobních údajů, zrušuje a věc se v tomto rozsahu vrací Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Dovolání se ve zbývajícím rozsahu odmítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy v celkové výši 500 000 Kč s příslušenstvím a „příslušnou daní“, a to ve výši 250 000 Kč z důvodu nesprávného úředního postupu Krajského soudu v Brně, který měl spočívat v neoprávněném vedení evidence o tom, které konkrétní účastníky žalobce zastupuje v jakých řízeních; a dále ve výši 250 000 Kč z důvodu, že Krajský soud v Brně v insolvenční věci vedené pod sp. zn. KsBR 27 INS XY zveřejnil v insolvenčním rejstříku protokol z jednání soudu ze dne 5. 12. 2014, v němž je obsažena věta, že „některé z dotazů věřitele jsou skutečně kuriózní“, což se žalobce dotýká na cti a považuje to za dehonestaci, neboť šlo o konkrétní otázky, které pokládal žalobce jako zástupce věřitele a měly prověřit, jak dlužník nakládá se svým majetkem. Zároveň žalobce navrhoval, aby soud uložil žalované povinnost „odstranit z vnitřní evidence Krajského soudu v Brně informaci o tom, koho žalobce zastupuje v jednotlivých soudních řízeních u téhož soudu“ a dále povinnost „odstranit v protokolu ze soudního jednání téhož soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. KsBR 27 INS XY, na str. 2 ve 3. odstavci výrok: ‚některé z dotazů věřitele jsou skutečně kuriózní‘ z elektronické adresy [www.isir.justice.cz](#)“.

2. Obvodní soud pro Prahu 2 jako soud prvního stupně rozsudkem ze dne 5. 2. 2016, č. j. 15 C 191/2015-254, zamítl žalobu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci 500 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 9. 2. 2015 do zaplacení (výrok I), zamítl žalobu, aby žalovaná zaplatila žalobci příslušnou daň z částky 500 000 Kč (výrok II), zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal uložení povinnosti žalované „odstranit z vnitřní evidence Krajského soudu v Brně informaci o tom, koho žalobce zastupuje v jednotlivých soudních řízeních u téhož soudu, odstranit v protokolu z jednání 5. 12. 2014 č. j. KsBR 27 INS XY na str. 2 ve 3. odstavci výrok: ‚některé z dotazů věřitele jsou skutečně kuriózní‘ z elektronické adresy [www.isir.justice.cz](#)“ (výrok III) a rozhodl o nákladech řízení (výrok

IV).

3. Soud prvního stupně vyšel ze zjištěného skutkového stavu, podle něhož v insolvenční věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 27 INS XY je v protokolu zveřejněném v insolvenčním rejstříku z jednání soudu ze dne 5. 12. 2014, jehož se žalobce účastnil jako zástupce věřitele, uvedeno, že některé otázky věřitele jsou kuriózní. Soud prvního stupně dospěl k právním závěrům, že zde není žádného titulu pro odpovědnost státu, nejde o nesprávný úřední postup ani nezákonné rozhodnutí. Předmětný protokol zachycuje obsah soudního jednání, vlastní výrok je subjektivním hodnocením soudkyně, jež vedla jednání, žalobce se měl domáhat nápravy cestou žádosti o opravu protokolu. Ohledně žalobního požadavku na poskytnutí zadostiučinění z důvodu, že Krajský soud v Brně o žalobci eviduje, které účastníky zastupuje a v jakých řízeních, a požadavku na odstranění údajů o žalobci z této evidence, vyslovil soud prvního stupně, že jednak ve skutkové rovině nezjišťoval, zdali je taková evidence u Krajského soudu v Brně vedena, a i kdyby tomu tak bylo, nejedná se o žádný zásah ze strany státu do práv žalobce a odpovědnostní titul státu, neboť nejde o nezákonné rozhodnutí ani nesprávný úřední postup státu. Soud prvního stupně vyslovil, že zákon nepřipouští opakované zastupování účastníka v občanském soudním řízení fyzickou osobou, která není advokátem. Žalobce jakožto soukromá osoba opakovaně před soudem zastupuje různé účastníky řízení, a sám tak zákon porušuje. Pokud z dokumentů zveřejněných v insolvenčním rejstříku tato informace o žalobci vyplývá, jde o informaci pravdivou. Žalobce nadto ani netvrdí, jakým způsobem tím bylo zasaženo do jeho osobnostních práv a jaká újma mu tím vznikla. Soud prvního stupně přitom nařídil ve věci jednání (na den 5. 2. 2016) za účelem poskytnutí poučení žalobci dle § 118a odst. 1 a 3 občanského soudního řádu o tom, že neunáší břemeno tvrzení a důkazní k rozhodným skutečnostem ohledně vzniku a výše nemajetkové újmy, jejíhož odčinění se žalobce domáhá. V tomto případě se nejedná o újmu, jejíž vznik a výše přiměřeného zadostiučinění se presumuje a je věcí žalobce, aby tvrdil a prokázal rozhodné skutečnosti, v čem konkrétně nemajetková újma spočívá a proč má přiměřené zadostiučinění dosahovat právě žalobní částky. Žalobce se však k jednání soudu konanému dne 5. 2. 2016 nedostavil, připravil se tak o dobrodiní být poučen o nedostatku žalobních tvrzení a důkazních návrhů, i z tohoto důvodu soud prvního stupně žalobu co do požadavku na poskytnutí zadostiučinění v penězích (relutární satisfakci) zamítl.

4. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 15. 6. 2016, č. j. 55 Co 180/2016-293, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně co do zamítnutí žaloby o zaplacení 500 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 9. 2. 2015 do zaplacení (výrok I rozsudku odvolacího soudu, první část), dále změnil rozsudek soudu prvního stupně ohledně požadavku žalobce na odstranění informace z evidence Krajského soudu v Brně o tom, koho žalobce zastupuje v soudních řízeních, a v této části řízení zastavil a věc postoupil Úřadu pro ochranu osobních údajů (výrok I rozsudku odvolacího soudu, druhá část) a co do požadavku žalobce na odstranění věty z protokolu o jednání odvolání žalobce odmítl (výrok I rozsudku odvolacího soudu, třetí část). Dále odvolací soud citovaným rozsudkem zrušil rozsudek soudu prvního stupně co do požadavku žalobce na zaplacení příslušné daně z částky 500 000 Kč a co do výroku o nákladech řízení a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (výrok II rozsudku odvolacího soudu).

5. Odvolací soud vyšel ze skutkového stavu, jak jej zjistil soud prvního stupně. Co do požadavku žalobce na zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že žaloba v této části není důvodná, neboť zde není odpovědnostního titulu v podobě nesprávného úředního postupu ani nezákonného rozhodnutí. Co do žalobního požadavku na odstranění údajů z vnitřní evidence Krajského soudu v Brně o tom, koho žalobce zastupuje v jednotlivých soudních řízeních, uzavřel odvolací soud, že není dána pravomoc soudu rozhodovat o takovém návrhu, neboť pravomoc v těchto věcech zasahovat má Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) ve smyslu zákona č. [101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Odvolací soud uvedl, že Úřadu přísluší provádění dozoru nad dodržováním

povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů, vedení řízení a rozhodování ve věcech porušení zákona. Co do požadavku žalobce na odstranění věty z protokolu o jednání vyslovil odvolací soud, že se fakticky jedná o návrh na opravu protokolu o jednání, což je svým charakterem rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení. Jelikož proti rozhodnutí, jímž se vede řízení, není odvolání přípustné, odvolací soud odvolání žalobce v této části odmítl. Konečně, pokud šlo o požadavek žalobce na zaplacení příslušné daně z částky 500 000 Kč, odvolací soud dospěl k závěru, že takový žalobní požadavek je neurčitý a nelze se v občanském soudním řízení domáhat neurčitého plnění na úhradu blíže neurčené daně ve výši, kterou žalující strana neuvede. Odvolací soud uzavřel, že žaloba je v této části neprojednatelná, tento nedostatek bylo třeba odstranit postupem dle § 43 odst. 2 občanského soudního řádu. Protože soud prvního stupně takto nepostupoval, řízení zatížil vadou, proto odvolací soud v tomto rozsahu (a co do závislého výroku o nákladech řízení) rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

II. Dovolání a vyjádření k němu

6. Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce (dále jen „dovolatel“) v celém rozsahu dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z toho, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení otázek hmotného nebo procesního práva, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny.

7. Dovolatel formuluje řadu dovolacích otázek (celkem 29), z nichž se některé opakují, po obsahové stránce překrývají či jsou pokládány v různých obměnách, nadto řada z nich obsahuje spekulace a hypotézy, jež nemají oporu ve zjištěném skutkovém stavu, z něhož napadené rozhodnutí vychází nebo naopak míří na závěry, na nichž napadené rozhodnutí nespočívá. Jelikož se položené otázky v obsahové rovině částečně překrývají, opakují a jsou pokládány v různých obměnách, lze při zachování jejich obsahového významu a smyslu z nich extrahovat v zásadě následující dovolací otázky:

- 1) zda je nesprávným úředním postupem dle zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), dále jen „zákon č. [82/1998](#) Sb.,“ nebo „OdpŠk“, vede-li soud evidenci, databázi, seznam (dále jen „evidence“) zástupců účastníků (zmocněnců) včetně údajů o tom, kterého účastníka řízení a v jakém soudním řízení zástupce zastupuje,
- 2) zda je v pravomoci soudu či Úřadu rozhodnout o tom, že je soud povinen odstranit takovou evidenci, či osobní údaje zástupce účastníka z ní,
- 3) zda je v pravomoci soudu či Úřadu rozhodnout o přiznání zadostiučinění za vedení takové databáze,
- 4) zda je v pravomoci soudu či Úřadu rozhodovat spor mezi evidovanou osobou a tím, kdo evidenci vede, o nakládání s evidovanými údaji,
- 5) zda žalobní požadavek na zaplacení příslušné daně z příjmu fyzické osoby, jež by žalobce byl povinen odvést dle zákona č. [586/1992](#) Sb., o daních z příjmu, ve znění pozdějších předpisů, z přiznaného peněžního zadostiučinění, je dostatečně určitý, aby na jeho základě mohlo být vydáno vykonatelné soudní rozhodnutí a zda žalobce, jenž se domáhá vedle přiznání peněžního zadostiučinění dle zákona č. [82/1998](#) Sb. též zaplacení náhrady budoucí daně z příjmu z přiznaného zadostiučinění, musí požadovanou daň specifikovat přesnou výši,
- 6) zda je nesprávným úředním postupem dle zákona č. [82/1998](#) Sb., uvede-li soud v protokolu z jednání soudu urážlivou, zesměšňující, nepravdivou informaci o zástupci účastníka a tento protokol zveřejní v insolvenčním rejstříku,
- 7) zda je přípustné odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně v části týkající se žalobního požadavku na odstranění informace z protokolu o jednání a zda může být odvolání odmítnuto s tím, že tento žalobní požadavek je ve své podstatě návrhem na opravu protokolu a rozhodnutí soudu

prvního stupně rozhodnutím o takovém návrhu, jímž se vede řízení.

8. Dovolatel dále namítá, že soud prvního stupně ani soud odvolací nerozhodly o části předmětu řízení, jímž byl v žalobě uvedený požadavek, aby byly z insolvenčního rejstříku odstraněny informace, jaké účastníky soudního řízení žalobce zastupuje včetně identifikačních údajů o osobě žalobce, přičemž k tomuto žalobnímu požadavku žalobce doplnil v průběhu řízení další tvrzení o rozhodných skutečnostech, jimiž se soud prvního stupně ani odvolací nezabývaly. Dále namítal žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku s tím, že se odvolací soud nevypořádal se všemi námitkami a argumenty, které žalobce uplatnil v odvolání. Dále, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na odlišném právním posouzení než rozhodnutí soudu prvního stupně (ohledně žalobních požadavků na odstranění údajů žalobce z evidence soudu, zaplacení přiměřené daně, odstranění výroku ze soudního protokolu), přičemž žalobce nebyl předem informován o změněném právním názoru, neměl možnost se ke změně právního názoru vyjádřit, a bylo tak porušeno jeho právo na „dvojinstančnost“. Jako vadu řízení namítá dovolatel i to, že odvolací soud postupoval v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, když napadeným rozhodnutím potvrdil zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně ohledně žalobního požadavku na přiznání peněžitého zadostiučinění a zároveň rozhodnutí soudu v části týkající se zaplacení příslušné daně z požadovaného zadostiučinění a co do nákladů řízení zrušil. Přitom nárok na zaplacení daně je věcně navázán na výrok o přiznání zadostiučinění a je procesně nevhodné o něm vést samostatné řízení, je-li požadavek na peněžité zadostiučinění věcně zamítnut. Konečně žalobce tvrdí, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na „extrémním nesouladu mezi skutkovým zjištěním a provedeným dokazováním, jakož i extrémním nesouladu mezi skutkovým zjištěním a právním závěrem“, když odvolací soud dospěl k závěru, že žalobce „neprokázal a netvrdil nesprávný úřední postup“, přičemž uvedený závěr je extrémní, neboť žalobce v žalobě „podrobně specifikoval“ nesprávný úřední postup žalované.

9. Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

III. Zastoupení, včasnost a náležitosti dovolání

10. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném od 1. 1. 2014 do 29. 9. 2017 (viz čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb. a čl. II bod 2 zákona č. [296/2017](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“.

11. Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, za splnění podmínky § 241 odst. 2 písm. a) o. s. ř. (dovolatel doložil, že je osobou s právníkem s právnickým vzděláním) a obsahovalo náležitosti vyžadované ustanovením § 241a odst. 2 o. s. ř. Nejvyšší soud se proto dále zabýval přípustností dovolání.

IV. Přípustnost dovolání

12. Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

13. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

14. Podle § 238 odst. 1 písm. e) o. s. ř. dovolání podle § 237 není přípustné proti usnesením, proti nimž je přípustná žaloba pro zmatečnost podle § 229 odst. 4 o. s. ř.

15. Podle § 229 odst. 4 o. s. ř. žalobou pro zmatečnost účastník může napadnout rovněž pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo odmítnuto odvolání nebo kterým bylo zastaveno odvolací řízení, jakož i pravomocné usnesení odvolacího soudu, kterým bylo potvrzeno nebo změněno usnesení soudu prvního stupně o odmítnutí odvolání nebo dovolání pro opožděnost.

16. Dovolací soud v první řadě konstatuje, že v rozsahu rozhodnutí odvolacího soudu o odmítnutí odvolání (ohledně požadavku žalobce na odstranění věty „některé z dotazů věřitele jsou skutečně kuriózní“ z protokolu o jednání ze dne 5. 12. 2014) dovolání není přípustné dle § 238 odst. 1 písm. e) o. s. ř., neboť v tomto rozsahu je lze napadnout žalobou pro zmatečnost dle § 229 odst. 4 o. s. ř. K tomu se poznamenává, že byť je výrok o odmítnutí odvolání vtělen do napadeného rozsudku odvolacího soudu, má povahu usnesení [§ 167 odst. 1, § 211, § 218 písm. c) o. s. ř.]. Dovolání tedy není objektivně přípustné pro řešení otázek ad 6) a ad 7), které směřují do této části napadeného rozhodnutí.

17. Dále se dovolací soud zabýval přípustností ve zbývajícím rozsahu, v němž směřuje proti napadenému rozsudku (ve zbývajících částech výroku I a co do výroku II rozsudku odvolacího soudu) a dospěl k následujícím závěrům.

18. Dovolání není přípustné dle § 237 o. s. ř. pro řešení dovolací otázky ad 1), zda je nesprávným úředním postupem dle zákona č. [82/1998 Sb.](#), vede-li soud evidenci zástupců účastníků včetně údajů o tom, koho a v jakém soudním řízení zástupce zastupuje, neboť na řešení této otázky napadené rozhodnutí (výlučně) nespočívá. Žaloba byla v této části soudem prvního stupně (a v tomto rozsahu potvrzeným napadeným rozsudkem odvolacího soudu) zamítnuta ze dvou důvodů, a to jednak, že zde není odpovědnostního titulu státu v podobě nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu k poskytnutí požadovaného peněžitého zadostiučinění nemajetkové újmy, jakož i dále, že žalobce nesplnil povinnost tvrzení rozhodných skutečností a označení důkazů ke vzniku a rozsahu nemajetkové újmy (a nedostavením se k jednání soudu se vzdal možnosti příslušného poučení dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř.). Přitom žalobce položenou dovolací otázkou ad 1) v této části napadá toliko prvně uvedený závěr nižších soudů a tedy jen jeden důvod pro zamítnutí žaloby; druhý důvod zamítnutí žaloby podaným dovoláním napaden není a samostatně tak ob stojí. Jestliže však ob stojí alespoň jeden z více důvodů, pro něž odvolací soud nároku žalobce nevyhověl, nemůže žádný další dovolací důvod naplnit podmínky přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., neboť ani odlišné vyřešení takto vymezeného předmětu dovolacího řízení by se nemohlo v poměrech žalobce nijak projevit, což činí jeho dovolání i ve zbylém rozsahu nepřipustným (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek).

19. Dovolání dále není přípustné dle § 237 o. s. ř. pro řešení otázek ad 3), 4), zda je v pravomoci soudu či Úřadu rozhodnout spor mezi evidovanou osobou a tím, kdo evidenci vede, o přiznání zadostiučinění za vedení takové databáze a za nakládání s evidovanými údaji, neboť tuto otázku odvolací soud neřešil a napadené rozhodnutí tak na jejím řešení nespočívá. Odvolací soud se vyslovil k pravomoci Úřadu projednat a rozhodnout spor „o návrhu na odstranění údajů z vnitřní evidence soudu o tom, koho žalobce zastupuje v jednotlivých soudních řízeních“, když dovodil, že „pravomoc zasahovat v těchto věcech má Úřad.“ Řešení této otázky promítl do výroku, kterým rozhodl o zastavení řízení a postoupení věci v tomto rozsahu Úřadu. Otázka pravomoci Úřadu ke sporům o přiznání zadostiučinění újmy či náhrady škody vzniklé v souvislosti s vedením a nakládáním s evidovanými údaji do výroku napadeného rozhodnutí promítnuta nikterak nebyla.

20. Dovolání není přípustné dle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky ad 5), zda žalobní požadavek na zaplacení „příslušné“ daně z příjmu fyzické osoby z přiznaného peněžního zadostiučinění (bez toho, aby byl specifikován konkrétní částkou, jejíž zaplacení se žalobce domáhá), je dostatečně určitý, neboť při jejím řešení se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu.

Otázka určitosti vymezení žalobního požadavku je judikaturou Nejvyššího soudu řešena konstantně (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2002, sp. zn. 29 Odo 421/2002, nebo ze dne 20. 8. 2003, sp. zn. 21 Cdo 909/2003) tak, že ustanovení § 79 odst. 1 o. s. ř. vymezuje náležitosti žaloby po obsahové stránce, tyto náležitosti je třeba v žalobě uvést takovým způsobem, aby z jejího obsahu jednoznačně vyplývaly, popřípadě aby je bylo možné bez jakýchkoliv pochybností z textu žaloby dovodit. Vymezení práv a jim odpovídajících povinností obsažené v žalobním petitu musí být provedeno tak přesně a jednoznačně, aby po jeho převzetí do výroku soudního rozhodnutí mohl být nařízen a proveden výkon rozhodnutí (tedy aby byl v intencích § 261a o. s. ř. po materiální stránce vykonatelný). Soud totiž nemůže účastníkům přiznat jiná práva a uložit jim jiné povinnosti, než jsou navrhovány, žalobní petit musí svým rozhodnutím zcela vyčerpat a nesmí jej (s výjimkou případů dle § 153 odst. 2 o. s. ř.) překročit (v právní teorii srov. shodně BUREŠ, J., DRÁPAL, L., MAZANEC, M. Občanský soudní řád I, II. 1. vydání, 2009, s. 495 – 523).

21. Pro úplnost a při vědomí, že vyřešení otázky určitosti žalobního petitu v uvedeném rozsahu bude nadále předmětem řízení, považuje Nejvyšší soud za užitečné uvést, že se otázkou případného navýšení peněžního zadostiučinění o částku odpovídající částce daně z příjmů, kterou v důsledku přiznaného zadostiučinění bude povinen poškozený v budoucnu státu odvést, zabýval v rozsudku ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1290/2014, uveřejněném pod číslem 54/2016 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. V tomto rozhodnutí dovolací soud vysvětlil, že žalobní návrh znějící na zaplacení „příslušné“ daně nemůže obstát už jen proto, že v době rozhodování soudu nelze předvídat, zda vůbec a v jakém rozsahu dojde ke zkrácení přiměřeného zadostiučinění o v budoucnu vyměřenou daň (neboť v tu dobu nejsou známy všechny okolnosti rozhodné pro stanovení daňové povinnosti); v poměrech projednávané věci to pak znamená, že takto formulovaný žalobní petit nelze převzít do výroku soudního rozhodnutí, neboť by nemohl být způsobitelným titulem pro soudní výkon rozhodnutí či exekuci. Z uvedených důvodů dovolací soud v této části dovolání odmítl dle § 243c odst. 1 o. s. ř.

22. Dovolání je však přípustné dle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky ad 2), zda je v pravomoci soudu či Úřadu rozhodnout spor mezi subjektem údajů evidovaným v příslušné soudní evidenci (v tomto případě zmocněncem účastníka řízení) a správcem osobních údajů (zde soudem) o tom, že je správce údajů (soud) povinen odstranit ze soudní evidence osobní údaje zástupce účastníka, neboť tato otázka dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího soudu řešena. K tomu dovolací soud dodává, že sice rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2004, sp. zn. 30 Cdo 1183/2004, bylo vysloveno, že dnem účinnosti zákona č. [101/2000](#) Sb. (1. 6. 2000) pozbyly soudy pravomoc rozhodovat ve sporech týkajících se ochrany osobních údajů podle tohoto zákona; tato pravomoc přešla na Úřad pro ochranu osobních údajů v Praze; nicméně je nutné dodat, že citované rozhodnutí Nejvyššího soudu bylo vydáno v době předcházející novele zákona č. [101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, provedené zákonem č. [439/2004](#) Sb., kterým se mění zákon č. [101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jež nabyla účinnosti dnem 26. 7. 2004, a kterou byl zákon 101/2000 Sb. významně dotčen (změněn) právě v oblasti pravomoci Úřadu, jak bude níže vysvětleno. Proto se citované rozhodnutí vztahuje k předchozí právní úpravě představované zákonem č. [101/2000](#) Sb. ve znění účinném do 25. 7. 2004 a není nadále použitelné, neboť nezohledňuje následné změny v právní úpravě. Z uvedeného důvodu Nejvyšší soud považuje otázku pravomoci Úřadu k rozhodnutí sporu mezi subjektem a správcem osobních údajů o odstranění osobního údaje a poskytnutí zadostiučinění nemajetkové újmy či náhrady škody v poměrech nové právní úpravy (účinné od 26. 7. 2004) za dosud neřešenou.

V. Důvodnost dovolání a právní úvahy dovolacího soudu

23. V rozsahu v jakém bylo připuštěno pro řešení dovolací otázky ad 2), zda je v pravomoci soudu či Úřadu rozhodnout spor mezi subjektem údajů evidovaným v soudní evidenci (v tomto případě zmocněncem účastníka řízení) a správcem osobních údajů (zde soudem) o tom, že je správce údajů

(soud) povinen odstranit ze soudní evidence osobní údaje zástupce účastníka, dovolání důvodné je.

24. Odvolací soud v napadeném rozhodnutí vystavěl svůj závěr, že není v pravomoci soudu rozhodnout o návrhu na odstranění údajů z vnitřní evidence soudu o tom, koho žalobce zastupuje v jednotlivých soudních řízeních, na argumentaci, že pravomoc Úřadu plyne z ustanovení § 3 odst. 1 a § 29 odst. 1 zákona č. [101/2000](#) Sb. Přitom odvolací soud vyslovil, že Úřad provádí dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů a přijímá podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených tímto zákonem a pouze v případech uvedených v tomto zákoně může Úřad zahájit vlastní řízení a může sám rozhodnout.

25. Podle ustanovení § 21 zákona č. [101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 25. 7. 2004, před novelou provedenou zákonem č. [439/2004](#) Sb., platilo, že zjistí-li subjekt údajů, že došlo k porušení povinností správcem nebo zpracovatelem, má právo obrátit se na Úřad s žádostí o zajištění opatření k nápravě (odst. 1). Došlo-li k porušení povinností správcem nebo zpracovatelem, má subjekt údajů právo požadovat a) aby se správce či zpracovatel zdržel takového jednání, odstranil takto vzniklý stav či poskytl na svoje náklady omluvu nebo jiné zadostiučinění, b) aby správce či zpracovatel provedl opravu nebo doplnění osobních údajů tak, aby byly pravdivé a přesné, c) aby osobní údaje byly zablokovány nebo zlikvidovány, d) zaplacení peněžité náhrady, jestliže tím bylo porušeno jeho právo na lidskou důstojnost, osobní čest, dobrou pověst či právo na ochranu jména (odst. 2). Odpovědnosti podle odstavce 2 se zproští ten, kdo prokáže, že porušení povinností nebylo možno zabránit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze od něj požadovat. Přesto však může subjekt údajů požadovat, aby se správce nebo zpracovatel zdržel závadného jednání, odstranil závadný stav, provedl opravu, doplnění, blokování nebo likvidaci osobních údajů (odst. 3). Způsobil-li správce nebo zpracovatel subjektu údajů škodu, odpovídají za ni společně a nerozdílně podle zvláštních právních předpisů. Došlo-li k porušení povinností uložených tímto zákonem jak u správce, tak u zpracovatele, odpovídají za ně společně a nerozdílně. Subjekt údajů se může domáhat svých nároků u kteréhokoliv z nich (odst. 5). O opatřeních provedených podle odstavce 2 písm. a) až c) je správce povinen bez zbytečného odkladu zajistit informování každého subjektu, jemuž byly v rámci zpracování osobní údaje poskytnuty, s výjimkou informací o poskytnutí omluvy či jiného zadostiučinění (odst. 6).

26. Po novele zákona č. [101/2000](#) Sb. provedené zákonem č. [439/2004](#) Sb. s účinností od 26. 7. 2004 doznalo citované ustanovení následující změny. Podle § 21 zákona č. [101/2000](#) Sb., ve znění účinném od 26. 7. 2014 platí, že každý subjekt údajů, který zjistí nebo se domnívá, že správce nebo zpracovatel provádí zpracování jeho osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem, zejména jsou-li osobní údaje nepřesné s ohledem na účel jejich zpracování, může a) požádat správce nebo zpracovatele o vysvětlení, b) požadovat, aby správce nebo zpracovatel odstranil takto vzniklý stav. Zejména se může jednat o blokování, provedení opravy, doplnění nebo likvidaci osobních údajů (odst. 1). Je-li žádost subjektu údajů podle odstavce 1 shledána oprávněnou, správce nebo zpracovatel odstraní neprodleně závadný stav (odst. 2). Nevyhoví-li správce nebo zpracovatel žádosti subjektu údajů podle odstavce 1, má subjekt údajů právo obrátit se přímo na Úřad (odst. 3). Postup podle odstavce 1 nevyklučuje, aby se subjekt údajů obrátil se svým podnětem na Úřad přímo (odst. 4). Pokud vznikla v důsledku zpracování osobních údajů subjektu údajů jiná než majetková újma, postupuje se při uplatňování jejího nároku podle zvláštního zákona (odst. 5). Došlo-li při zpracování osobních údajů k porušení povinností uložených zákonem u správce nebo u zpracovatele, odpovídají za ně společně a nerozdílně (odst. 6). Správce je povinen bez zbytečného odkladu informovat příjemce o žádosti subjektu údajů podle odstavce 1 a o blokování, opravě, doplnění nebo likvidaci osobních údajů. To neplatí, pokud je informování příjemce nemožné nebo by vyžadovalo neúměrné úsilí (odst. 7).

27. Důvodová zpráva k této změně zákona uvádí, že změna ustanovení § 21 až 24, která se týká ochrany práv subjektu údajů, je navrhována z několika důvodů. Tím nejdůležitějším je dosavadní

zkušenost s aplikací § 21 a násl., kdy se přístup Úřadu, přístup subjektů údajů a přístup soudů, nepodařilo sjednotit v tom směru, že Úřad jako ústřední správní úřad nemůže v takovém případě ve své kompetenci řešit spory mezi správcem, zpracovatelem a subjektem údajů o odstranění následků neoprávněných zásahů do soukromí subjektů údajů a druh, popřípadě výši náhrady. Stejně i v případech náhrady škody vzniklé subjektu údajů v souvislosti se zpracováním jeho údajů není přípustné, aby tyto případy řešil správní úřad. Proto se navrhuje, aby kompetence Úřadu byla v tomto případě odpovídající jeho postavení a Úřad mohl na základě podnětu subjektu údajů postupovat vůči správci nebo zpracovateli prostředky pro správní úřad obvyklými, a případy, kdy jsou vznášeny nároky na náhradu nemajetkové újmy nebo náhradu škody, svěřit do pravomoci soudů, jak je tomu ostatně obvyklé i v ostatních případech zásahů do práva na ochranu osobnosti.

28. Změny v právní úpravě pravomoci Úřadu, jež nastaly v důsledku novely zákona č. [101/2000](#) Sb. provedené zákonem č. [439/2004](#) Sb. s účinností od 26. 7. 2004, vystihuje i níže uvedená rozhodovací činnost soudů v těchto otázkách.

29. Zvláštní senát zřízený dle zákona č. [131/2002](#) Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“), v usnesení ze dne 10. 3. 2004, č. j. Konf 11/2003-12, vyslovil, že „domáhali se někdo vůči správci nebo zpracovateli osobních údajů toho, aby správce nebo zpracovatel zajistil opatření k nápravě, spočívající ve zdržení se určitého nakládání s osobními údaji, vzniklý závadný stav odstranil nebo poskytl na své náklady omluvu nebo jiné zadostiučinění [§ 21 odst. 2 písm. a) zákona č. [101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů], není rozhodnutí o takové žádosti v pravomoci soudu, ale Úřadu pro ochranu osobních údajů“. Stejně tak zvláštní senát v usnesení ze dne 6. 2. 2004, č. j. Konf 15/2003-24, dospěl k závěru, že „rozhodnout o návrhu na zdržení se jednání spočívajícího v porušování povinností správce při zpracování osobních údajů je po datu 1. 6. 2000, tedy po skončení platnosti zákona č. [256/1992](#) Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech, a nabytí platnosti zákona č. [101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v pravomoci Úřadu pro ochranu osobních údajů, a nikoli soudu“.

30. Na druhou stranu však zvláštní senát v usnesení ze dne 17. 10. 2011, č. j. Konf 11/2011-6, dospěl k závěru, že „z ustanovení § 21 zákona č. [101/2000](#) Sb. nevyplývá pravomoc Úřadu rozhodovat o soukromoprávních sporech mezi subjektem údajů a správcem týkajících se zveřejnění dokumentace obsahující osobní údaje; o těchto sporech přísluší rozhodnout soudu“. Zvláštní senát vyslovil, že „odkaz okresního soudu na usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 11/2003-12 a č. j. Konf 15/2003-24 je v posuzované věci nepřipadný. Ve zmiňovaných usneseních se zvláštní senát vyjadřoval k otázce, který orgán je příslušný rozhodnout o návrhu subjektu údajů na zdržení se jednání porušujícího povinnosti správce při zpracování osobních údajů. Nadto lze poznamenat, že v předmětných usneseních zvláštní senát aplikoval znění zákona o ochraně osobních údajů účinné ještě před novelou provedenou zákonem č. [439/2004](#) Sb., z něhož v posuzovaném případě nelze vycházet, neboť zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 24. 11. 2004, č. j. Konf 3/2003-18).“

31. Dále zvláštní senát v usnesení ze dne 24. 2. 2010, č. j. Konf 56/2009-7, vyslovil, že „od účinnosti novely zákona č. [101/2000](#) Sb., o ochraně osobních údajů, provedené zákonem č. [439/2004](#) Sb., nemůže již Úřad rozhodovat o náhradě za porušení povinností dle tohoto zákona“. V citovaném rozhodnutí se dále uvádí, že „o náhradě nemajetkové újmy v souvislosti s porušením povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů je proto příslušný rozhodovat soud; jak vyplývá z výše uvedeného vývoje právní úpravy, zákon o ochraně osobních údajů se pokusil původně co nejvíce rozšířit pravomoc Úřadu. Novelou z roku 2004 ale tyto pravomoci přenesl zpět na soudy. Úřad je správním úřadem, který má stanovenou určitou míru nezávislosti a pravomocí, ale který nemůže nahrazovat rozhodování soudů. Úřad je nyní oprávněn dle § 29 zákona o ochraně osobních údajů mimo jiné provádět dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o ochraně osobních údajů, přijímat podněty a stížnosti na porušení povinností stanovených zákonem, projednávat

přestupky a jiné správní delikty a udělovat pokuty. Není však oprávněn rozhodovat o výši náhrady škody za porušení povinností zpracovatele osobních údajů, nemůže rozhodovat o náhradě za nemajetkovou újmu. Tyto pravomoci přísluší soudům.“

32. Konečně, v usnesení ze dne 4. 9. 2012, č. j. 1 As 93/2009-273, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vysvětlil, že „zákonodárce (novelou provedenou zákonem č. [439/2004](#) Sb.) směřoval k tomu, aby Úřadu odebral pravomoc rozhodovat nejen o nárocích na zajištění opatření k nápravě, ale i o jiných žádostech subjektů údajů. Tím mu ponechal pouze pravomoc přijímat podněty a stížnosti subjektů údajů a v případě, že k tomu on sám shledá podmínky, zahajovat řízení ex offa a v mezích svých oprávnění řešit věc cestou správního dozoru, plněním pravomoci Úřadu na úseku ochrany osobních údajů kontrolní a dozorové“. Dále rozšířený senát vyslovil, že „§ 29 zákona o ochraně osobních údajů nezakládá Úřadu pravomoc vést správní řízení o žádostech subjektů údajů, a že § 21 v odst. 3 či 4 téhož zákona neupravuje možnost subjektů údajů podávat žádosti o uložení nápravných opatření ze strany Úřadu zpracovatelům či správcům osobních údajů, a o kterých by Úřad musel rozhodovat. Protože Úřadu nebyla tato pravomoc svěřena, je zřejmé, že opačný výklad by vedl k rozporu s Ústavou i s Listinou. Pokud subjekt údajů neuspěje u Úřadu se svým podnětem, může se ochrany svých práv domoci žalobou na ochranu osobnosti dle § 13 občanského zákoníku (zákon č. [40/1964](#) Sb., ve znění platném a účinném do 31. 12. 2013), na který § 21 zákona o ochraně osobních údajů odkazuje. Projednání nároku subjektu údajů na zajištění opatření k nápravě způsobené nemateriální újmy a náhradu škody svěřil zákon o ochraně osobních údajů do pravomoci soudů v občanském soudním řízení a totéž potvrdila judikatura zvláštního senátu, jak je uvedeno výše.“

33. Nejvyšší soud v této věci nemá důvodu odchylovat se od stěžejních závěrů vyjádřených v posledně citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 1 As 93/2009-273, k předmětným otázkám pravomoci soudu a Úřadu k rozhodování o nárocích subjektů na přijetí opatření a náhradu újmy v souvislosti s protiprávním zpracováním osobních údajů. Citované rozhodnutí se vypořádává s předchozí odlišnou judikaturou Nejvyššího správního soudu a Nejvyššího soudu, s judikaturou zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. [131/2002](#) Sb., která byla přijata za účinnosti předchozí právní úpravy představované zákonem č. [101/2000](#) Sb. ve znění před novelou provedenou zákonem č. [439/2004](#) Sb. Jestliže rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel (a popsal na genezi příslušné právní úpravy a judikatury své i Nejvyššího soudu, za použití historického a teleologického výkladu ustanovení § 21 zákona č. [101/2000](#) Sb., za použití argumentace důvodovou zprávou k zákonu č. [439/2004](#) Sb.), že není v pravomoci Úřadu projednávat a rozhodovat žádosti subjektu údajů o nárocích na zajištění opatření k nápravě, pokud správce nebo zpracovatel provádí zpracování osobních údajů, které je v rozporu s ochranou soukromého a osobního života subjektu údajů nebo v rozporu se zákonem (§ 21 zákona č. [101/2000](#) Sb.) a k nápravě způsobené nemateriální újmy a náhradu škody, přičemž zákon o ochraně osobních údajů svěřil tuto pravomoc soudům v občanském soudním řízení, pak tento závěr může být převzat i Nejvyšším soudem a použit pro poměry projednávané věci. Napadené rozhodnutí odvolacího soudu v tom rozsahu, v němž byl rozsudek soudu prvního stupně ohledně požadavku žalobce na odstranění informace z evidence Krajského soudu v Brně, koho žalobce zastupuje v soudních řízeních, změněn [správně měl být zrušen - viz § 219a odst. 1 písm. a) a § 221 odst. 1 písm. c) o. s. ř. - pozn. dovolacího soudu] a v této části řízení zastaveno a věc postoupena Úřadu, proto není správné.

34. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihledne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však žádnou takovou vadu řízení neshledal.

35. K dovolatelem namítaným vadám řízení uvádí Nejvyšší soud následující. Namítá-li dovolatel, že soud prvního stupně ani soud odvolací nerozhodly o části předmětu řízení (o žalobním požadavku,

aby byly z insolvenčního rejstříku odstraněny informace, jaké účastníky soudního řízení žalobce zastupuje včetně identifikačních údajů o osobě žalobce), nejedná se o vadu řízení, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. K její nápravě neslouží dovolání, ale postup dle § 166 o. s. ř.

36. Pokud žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku s tím, že se odvolací soud nevypořádal se všemi námitkami a argumenty, které žalobce uplatnil v odvolání, Nejvyšší soud odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněného pod číslem 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek: „Měřítkem toho, zda rozhodnutí soudu prvního stupně je či není přezkoumatelné, nejsou požadavky odvolacího soudu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, ale především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. I když rozhodnutí soudu prvního stupně nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu odvolání – na újmu uplatnění práv odvolatele. Obdobně platí, že i když rozhodnutí odvolacího soudu nevyhovuje všem požadavkům na jeho odůvodnění, není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly – podle obsahu dovolání – na újmu uplatnění práv dovolatele.“ V tomto případě dovolací soud neshledal, že by dovoláním napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný, aby to znemožnilo uplatnění práv žalobce.

37. K námitce vady řízení, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na odlišném právním posouzení než rozhodnutí soudu prvního stupně, přičemž žalobce nebyl předem informován o změněném právním názoru, neměl možnost se ke změně právního názoru vyjádřit a bylo tak porušeno jeho právo na „dvojinstančnost“, lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2011, sp. zn. 21 Cdo 3820/2009, v němž Nejvyšší soud vysvětlil, že „dvojinstančnost není obecnou zásadou občanského soudního řízení a už vůbec ne ústavní zásadou vztahující se k občanskému soudnímu řízení. Právo na spravedlivý proces je podle konstantní judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) naplněno tehdy, je-li věc posouzena alespoň v jednom stupni orgánem, který naplňuje požadavek nezávislosti a nestrannosti ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. např. rozsudek ESLP ze dne 17. 1. 1970 ve věci Delcourt proti Belgii, stížnost č. 2689/65, Série A, č. 11, odst. 25, nebo rozsudek ESLP ze dne 26. 3. 2002 ve věci Butkevičius proti Litvě, stížnost č. 48297/99, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2002-II, odst. 43)“. Občanský soudní řád ukládá povinnost soudu poučit účastníka o tom, že věc je možné po právní stránce posoudit jinak než podle účastníkovy právního názoru pouze tehdy, jestliže odlišný právní názor vyvolal potřebu doplnění vylíčení rozhodných skutečností (§ 118a odst. 1 o. s. ř.). V projednávané věci se žalobce nedostavil k jednání soudu prvního stupně (konanému dne 5. 2. 2016), jakož ani k jednání soudu odvolacího (konaného dne 15. 6. 2016), při nichž nižší soudy věc za splnění podmínek stanovených § 101 odst. 3 o. s. ř. projednaly v nalézacím i odvolacím řízení v nepřítomnosti žalobce. Tím, že se žalobce nedostavil k jednání soudu, aniž by z důležitého důvodu požádal o odročení jednání, zbavil se možnosti být poučen dle § 118a o. s. ř., neboť poučovací povinnost podle ustanovení § 118a odst. 1, 2 a 3 o. s. ř. soud plní při jednání, popřípadě při přípravném jednání nařízeném ve smyslu ustanovení § 114c o. s. ř. Při jiném úkonu soud poučení o povinnosti tvrzení a o povinnosti důkazní neposkytuje a je nepřípustné jednání odročit jen proto, aby mohlo být poskytnuto poučení účastníku, který se k jednání nedostavil a který z důležitého důvodu nepožádal o odročení jednání (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4314/2008). Námitka této vady řízení není z uvedených důvodů opodstatněná.

38. Dovolatel dále namítal jako vadu řízení, že napadený rozsudek byl vydán v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, když odvolací soud zároveň potvrdil zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně ohledně žalobního požadavku na přiznání peněžitého zadostiučinění a současně rozhodl o zrušení na tom závisujícího rozhodnutí soudu ohledně zaplacení příslušné daně z požadovaného zadostiučinění.

Jelikož tato dovolací otázka se však týká dovolání v tom jeho rozsahu, v němž se napadá výrok napadeného rozhodnutí odvolacího soudu ohledně zrušení rozsudku soudu prvního stupně co do povinnosti žalované zaplatit „příslušnou daň“ z částky 500 000 Kč, v níž dovolání není přípustné (viz bod 19 odůvodnění tohoto rozsudku), nemůže dovolací soud k namítané vadě řízení přihlížet. K vadám řízení dovolací soud přihledne, jen je-li dovolání přípustné (§ 242 odst. 3 o. s. ř.); samy o sobě nejsou způsobilé založit přípustnost dovolání.

39. Konečně žalobce tvrdí, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na „extrémním nesouladu mezi skutkovým zjištěním a provedeným dokazováním, jakož i extrémním nesouladu mezi skutkovým zjištěním a právním závěrem“, když odvolací soud dospěl k závěru, že žalobce „neprokázal a netvrdil nesprávný úřední postup“, přičemž uvedený závěr je extrémní, neboť žalobce v žalobě „podrobně specifikoval“ nesprávný úřední postup žalované. Tuto námitku dovolací soud nepovažuje za natolik konkrétní, určitou a srozumitelnou, aby se jí mohl zabývat. Není zřejmé, v jakých konkrétních skutečnostech shledává žalobce onen „extrémní rozpor“ mezi „skutkovým zjištěním, provedeným dokazováním a právním závěrem“.

VI. Závěr

40. Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů shledal dovolání přípustným a opodstatněným v rozsahu, v němž byl rozsudek soudu prvního stupně „změněn“ tak, že se řízení zastavuje a věc postupuje Úřadu pro ochranu osobních údajů. Proto jej dovolací soud v tomto rozsahu dle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc dle § 243e odst. 2 o. s. ř. vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Ve zbylém rozsahu Nejvyšší soud dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)